

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
ПРИ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ

ХАРКІВСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ
ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

**ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ
XXI СТОЛІТТЯ:
ТРАДИЦІЇ ТА ІННОВАЦІЇ**

**ЗБІРНИК ТЕЗ
XVII МІЖНАРОДНОГО
НАУКОВОГО КОНГРЕСУ**

27 квітня 2017 р.

**PUBLIC ADMINISTRATION
OF THE XXIst CENTURY:
TRADITIONS AND INNOVATIONS**

**COLLECTED THESES
OF THE XVIIth INTERNATIONAL
SCIENTIFIC CONGRESS**

April 27, 2017

Харків
Видавництво *ХарPI НАДУ*
“Марієт”
2017

Видано за рішенням Вченої ради Харківського регіонального інституту державного управління Національної академії державного управління при Президентові України, протокол № 3/226-7 від 28 березня 2017 р.

*Видання здійснено за сприяння громадської організації
"Харківський університетський консорціум"*

Редколегія: *Л. О. Белова*, д.соц.н., проф., директор ХарРІ НАДУ, заслужений працівник освіти України, президент ГО "Харківський університетський консорціум" (голов. редактор); *Д. В. Карамішев*, д.держупр., проф., перший заступник директора ХарРІ НАДУ (відп. редактор); *В. Ф. Золотарьов*, к.е.н., проф., заступник директора ХарРІ НАДУ з короткотермінового підвищення кваліфікації; *А. О. Кузнецов*, к.держупр., доц., начальник управління координації наукових досліджень та інформаційно-аналітичної роботи ХарРІ НАДУ (відп. секретар); *О. Ю. Амосов*, д.е.н., проф., завідувач кафедри економічної теорії та фінансів ХарРІ НАДУ, заслужений діяч науки і техніки України; *Л. Ю. Величко*, к.ю.н., доц., завідувач кафедри права та європейської інтеграції ХарРІ НАДУ; *Зін М. Барка*, PhD (публічна економіка), проф., професор економіки, керівник Дослідницької групи з проблем економіки та публічних фінансів Університету м. Тлемсен (Алжир); *В. Б. Дзюндзюк*, д.держупр., проф., завідувач кафедри політології та філософії ХарРІ НАДУ; *В. П. Слагін*, д.держупр., проф., завідувач кафедри соціальної і гуманітарної політики ХарРІ НАДУ; *Ю. О. Куц*, д.держупр., проф., завідувач кафедри регіонального розвитку та місцевого самоврядування ХарРІ НАДУ; *М. А. Латинін*, д.держ.упр., проф., завідувач кафедри економічної політики та менеджменту ХарРІ НАДУ; *В. М. Мартиненко*, д.держупр., проф., завідувач кафедри державного управління ХарРІ НАДУ; *Крістіан Петерс*, доктор філософії, Бременська вища школа соціальних наук (Німеччина); *О. В. Орлов*, д.держупр., проф., завідувач кафедри інформаційних технологій і систем управління ХарРІ НАДУ; *П. О. Редін*, к.філол.н., доп., завідувач кафедри української мови ХарРІ НАДУ, заслужений працівник освіти України; *Н. В. Статівка*, д.держупр., проф., завідувач кафедри управління персоналом і економіки праці ХарРІ НАДУ; *К. С. Вацьковські*, д.е.н., проф., завідувач кафедри інформаційних систем Варшавського технологічного університету "Варшавська політехніка" (Польща); *В. М. Шур*, к.пед.н., доц., завідувач кафедри іноземних мов ХарРІ НАДУ; *І. Б. Лутовінова*, завідувач сектора міжнародних зв'язків ХарРІ НАДУ; *М. М. Сорокун*, редакційно-видавничий відділ ХарРІ НАДУ.

П88 **Публічне управління XXI століття: традиції та інновації** : зб. тез XVII Міжнар. наук. конгресу, 27 квітня 2017 р. – Х. : Вид-во ХарРІ НАДУ "Магістр", 2017. – 544 с.

ISBN 978-966-390-125-7.

У збірнику тез наукових доповідей, представлених до XVII Міжнародного наукового конгресу "Публічне управління XXI століття: традиції та інновації", висвітлено актуальні питання реформування публічного управління в умовах політико-адміністративних трансформацій, імплементації принципів *acquis communitaire* в діяльності органів публічної влади, розвитку регіонального управління та місцевого самоврядування на принципах децентралізації владних відносин, економічної політики держави як запоруки сталого розвитку України, нові виміри в реалізації соціальної та гуманітарної політики держави, посилення ролі електронного урядування в діяльності органів публічної влади України, а також мовної політики в публічному управлінні.

ISBN 978-966-390-125-7

УДК 351/354

© Харківський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління при Президентові України, 2017

<i>Садовська Л. М.</i> Нормативно-правові аспекти процесу реалізації державної соціальної політики у сфері патріотичного виховання молоді в Україні	324
<i>Соболь Р. Г., Морозова С. Є.</i> Інституціональні засади страхування туристів в Україні	327
<i>Степанко О. В.</i> Наукові підходи до визначення сутності поняття “гуманітарна політика”	331
<i>Стецюк Н. М.</i> Напрямки розвитку соціогуманітарної політики держави	334
<i>Ткаченко Л. П.</i> Взаємодія влади та засобів масової інформації як чинник соціогуманітарного розвитку громади	337
<i>Чухно І. А.</i> Економічне підґрунтя соціогуманітарного розвитку	339
<i>Батюк А. А.</i> Удосконалення організаційного механізму державного регулювання у сфері моніторингу та прогнозування ринку праці молоді	342
<i>Биковець К. Ю.</i> Еволюція соціальної політики в процесі будівництва Об'єднаної Європи	344
<i>Верхогляд Д. В.</i> Надання путівок на оздоровлення дітям – адміністративна послуга місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування?	348
<i>Капінус О. Я.</i> Внутрішня вимушена міграція: визначення поняття	350
<i>Мороз С. А.</i> Інтернаціоналізація вищої освіти як інструмент соціогуманітарного розвитку держави: категоріальний зміст феномену ...	353
<i>Одинцова З. В.</i> Роль бібліотеки вищої школи в національно-патріотичному вихованні молоді	356
<i>Харечко Д. О.</i> Реалізація житлових прав громадян як один із способів засади соціогуманітарного розвитку держави	360
<i>Хохіч І. М.</i> Понятійний апарат науки державного управління у сфері розвитку громадянської активності молоді	364

ЕКОНОМІЧНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ ТА УПРАВЛІННЯ

<i>Amosov O. Yu., Ghavkalova N. L.</i> Deregulation of Ukrainian Economy in Terms of the Integration	367
<i>Вацьковські К. С., Гордієнко Л. Ю.</i> Модернізація національної стратегії розвитку Польщі 2020	370
<i>Древалюк Ю. Д., Польнікова Г. Г.</i> Проблематика прекарізації соціально-трудова відносин	373
<i>Жадан О. В.</i> Реалізація принципу поєднання економічної ефективності і соціальної солідарності в європейській моделі соціально-економічного розвитку	375
<i>Коваленко М. М.</i> “Currency board” чи “абсолютні гроші” – рабство чи воля ...	378
<i>Ковальчук В. Г.</i> Інновації у діагностиці регіонального розвитку в процесі прийняття державно-управлінських рішень	383
<i>Латинін М. А.</i> Управління державною інвестиційною політикою: сутнісні характеристики та головні завдання	386
<i>Статівка Н. В., Кучерява К. Я.</i> Державне регулювання розвитку людських ресурсів підприємницької діяльності	391
<i>Idris Ohwaseyidayo Israel.</i> Systematic Analysis of Ukraine’s Health Financing System to Achieve Health Equity	394
<i>Клименко Н. Г.</i> Історичний розвиток економічної думки щодо інвестиційної моделі та її “соціальної” складової	396

як страхова подія визначається отруєння, отримане тільки у місцях харчування, передбачених турпутівкою, а не у випадкових барах, кафе та інших пунктах харчування.

Крім того, страховими подіями при особистому страхуванні туристів не можуть вважатися хронічні інфекційні і рецидивні захворювання (серцево-судинні, онкологічні, туберкульозні й інші хвороби).

Отже, оскільки у нашій країні потенційний турист може придбати поліс (сертифікат) у будь-якій страховій компанії, що займається страхуванням туристів, то перед турпоїздкою, подорожжю він повинен обов'язково поцікавитися найдокладніше умовами страхування, з викладенням того, щодо яких страхових подій провадиться страхування і чи залишає страховик за собою право не виплатити страхової суми, якщо турист порушить або не виконає хоча б одну з перерахованих умов.

Список використаних джерел:

1. *Азаренкова Г. М.* Фінансові потоки в системі економічних відносин : монографія / Г. М. Азаренкова. – Х. : ВД “ІНЖЕК”, 2006. – 328 с.
2. *Ковтун Н. В.* Сучасні тенденції розвитку страхової діяльності в Україні: макроекономічні і регіональні аспекти / Н. В. Ковтун // Статистика України. – 2010. – №3. – С. 38–44.
3. *Мних М. В.* Страхування і його роль у забезпеченні соціального захисту населення / М. В. Мних // Фінанси України. – 2010. – № 6. – С. 39–45.

Степанко Олексій Вікторович

НАУКОВІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ СУТНОСТІ ПОНЯТТЯ “ГУМАНІТАРНА ПОЛІТИКА”

Формування гуманітарної політики для України є особливо вагомим, оскільки до проголошення незалежності країна не мала власної, самостійної політики. Її зовнішня і внутрішня політика до 1991 р. була підпорядкована загальносоюзній ідеї, базувалася на партійній комуністичній ідеології, здійснювалися як виконання рішень, прийнятих черговим з'їздом комуністичної партії СРСР [3, с. 4]. Після здобуття незалежності гуманітарна сфера України зазнала вельми болючих трансформацій: дезорієнтованість масової свідомості; зростання в суспільстві меркантилізму, жорстокості, ра-

дикальних настроїв, апатії; руйнація старих елементів суспільної свідомості на тлі несформованості нових; фінансування гуманітарної сфери за “залишковим принципом”; недостатнє використання існуючих наукових напрацювань із гуманітарної політики [2; 4].

Зупинимось на розгляді наукових напрацювань вітчизняних авторів щодо визначення сутності поняття “гуманітарна політика”, оскільки саме ці концептуальні основи використовуються при розробці й формуванні державної гуманітарної політики. Так, за визначенням, що надається в енциклопедичному словнику з державного управління, гуманітарна політика розглядається як “система цілеспрямованої, регулюючої, організуючої, координуючої діяльності суб’єктів, спрямована на забезпечення оптимального функціонування та розвитку гуманітарної сфери життєдіяльності суспільства, соціального, духовного життя, соціальних та духовних відносин” [6]. Автор статті В. Скуратівський наголошує на тому, що метою гуманітарної політики є створення умов для соціально-гуманітарного розвитку суспільства, соціальної, інтелектуально-духовної безпеки людини й суспільства, реалізацію її соціальних, духовних потреб, формування і збагачення творчого потенціалу особи, всебічну самореалізацію її сутнісних сил, соціодинаміку освіти, науки, культури тощо. Проте, на нашу думку, це визначення соціально-гуманітарної політики. Ми більш погоджуємося із третім визначенням, що надається у даній статті, оскільки тут розкривається сутність гуманітарної сфери у вузькому її розумінні, а саме: гуманітарна політика – це система діяльності, що має на меті всебічне сприяння створенню, розвиткові та збереженню духовних (як загальнолюдських, загальноцивілізаційних, так і національних) цінностей. Саме на духовність у гуманітарній політиці акцентується увага в монографії за редакцією С. Здіюрука. У виданні зазначено, що гуманітарна політика держави виявляється у послідовному здійсненні заходів, спрямованих на підтримку й інтенсифікацію гуманітарного розвитку суспільства, тобто процеси зростання можливостей людини, її добробуту, безпеки, здоров’я та духовності, згідно з визначеними пріоритетами та загальнонаціональними інтересами [2, с. 13]. Сутністю гуманітарної політики має стати створення умов для виявлення, формування й розвитку творчого потенціалу особи та суспільства в цілому.

В. Бех визначає державну гуманітарну політику як “системну й послідовну діяльність держави у відносинах з людиною, зокрема, суспільством в цілому, що здійснюється через органи державної виконавчої, законодавчої та судової влади при залученні громадськості

й з урахуванням основних прав людини і ставить за мету досягнення високого життєвого, духовного та інтелектуального рівня особистості як у її власних інтересах, так і в інтересах України в цілому” [1, с. 39]. Він вважає, що поняття гуманітарної політики тісно пов’язане з поняттям соціальної політики, але якщо соціальна політика, як державна політика спрямована на досягнення добробуту в суспільстві, покликана переважно забезпечувати фінансування соціально-культурної сфери, то гуманітарна політика є поняттям значно ширшим і включає в себе, поряд із специфічними економіко-фінансовими заходами, заходи управлінські, політико-правові, міжнародне співробітництво тощо. Метою гуманітарної політики є впровадження в суспільство ідей свободи, справедливості, демократії, солідарності, збереження миру, екологічної безпеки та інші. Таким чином, В. Бех пропонує розглядати гуманітарну політику в широкому її розумінні.

Існує й інше розуміння сутності державної гуманітарної політики. Зокрема, С. Овчаренко вважає, що ця політика “має бути зосереджена на вимогах захисту прав людини від дискримінації, приниження гідності, відкритого та прихованого рабства та спрямована на забезпечення індивідуальних прав у сфері трудової діяльності, громадянської активності, релігійного і національного самовизначення, а також в гарантуванні забезпечення особливих потреб людей при набутті інвалідності чи під час стихійного лиха” [5, с. 10]. Автор статті наголошує, що проблематика гуманітарного розвитку зосереджена в царині обов’язків уповноваженого з прав людини – омбудсмена, а не в сфері соціальних чи культурних прагнень держави.

Досліджуючи гуманітарну проблематику у політиці, В. Дзоз зауважує, що “до гуманітарних іноді заносять і політичні дії, пов’язані з боротьбою з голодом, хворобами та неграмотністю, а також ліквідацією наслідків стихійних лих та катастроф. Очевидно, гуманітарною такою політику називають більшою мірою не тому, що вона сприяє виживанню населення (людей), але більшою мірою тому, що вона має неутилітарний характер, здійснюється не в орієнтації на отримання матеріальної винагороди, а з міркувань гуманізму, виходячи з вищих духовних, альтруїстичних мотивів” [3, с. 62]. Автор доходить висновку, що потрібно розрізнити сферу духовного і гуманітарного, показавши спільне і відмінне у них, а також з’ясувавши місце соціальної сфери.

Отже, гуманітарну політику науковці розглядають у вузькому й широкому розумінні. При цьому до основних напрямів здійснення цієї політики вчені відносять створення умов для реалізації соціального потенціалу людини, формування й розвиток суспільних, соціальних

відносин та формування соціальної безпеки людини і суспільства. І лише на останньому місці науковці ставлять такий напрям здійснення гуманітарної політики, як духовне життя. Хоча саме духовне життя людини й суспільства вкладається у вузьке розуміння гуманітарної сфери. Саме така суперечність виникає у практичній управлінській діяльності у здійсненні соціальної і гуманітарної політики.

Список використаних джерел:

1. *Бех В. П.* Гуманітарна політика держави – засіб досягнення злагоди в громадянському суспільстві / В. П. Бех // На шляху до суспільної злагоди. – К., 2001. – С. 37–42.
2. Гуманітарна політика Української Держави в новітній період : [монографія] / за ред. С. І. Здіюрука. – К. : НІСД, 2006. – 403 с.
3. *Дзоз В.* Гуманітарна політика України в контексті суспільної модернізації (соціально-філософський аналіз) : дис. ... д-ра філос. наук : спец. 09.00.03 “Соціальна філософія та філософія історії” / В. Дзоз. – К., 2007. – 380 с.
4. *Зубченко С. О.* Сучасні наукові підходи до аналізу гуманітарної політики в Україні / С. О. Зубченко // Стратегічні пріоритети : наук.-аналіт. зб. Нац. інституту стратегічних досліджень. – К. : ДП “НВЦ “Пріоритети”, 2010. – № 1-2(14-15). – С. 103–106.
5. *Овчаренко С. В.* Гуманітарний розвиток: український та міжнародний контекст [Електронний ресурс] / С. В. Овчаренко // Теоретичні та прикладні питання державотворення. – 2010. – Вип. 7. – Режим доступу : http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/tppd/2010-7/zmist/R_1/01Ovcharenko.pdf.
6. *Скуратівський В.* Гуманітарна політика / В. Скуратівський // Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. – К. : НАДУ, 2010. – С. 127.

Стецюк Наталія Миколаївна

НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ СОЦІОГУМАНІТАРНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

Особливостями трансформаційних процесів у сучасному суспільстві держави є зміна і перетворення істотних рис соціогуманітарної структури, які є наслідком економічних, безпекових, правових, демографічних, екологічних, тощо викликів українського сус-